

Dada S. BREZOVSKÁ

Rozlúčka s (ne)slobodou

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

Dada S. BREZOVSKÁ

Rozlúčka s (ne)slobodou

III
MAXIM

MAME RADI BESTSELLERY

Copyright © Dada S. BREZOVSKÁ
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-89967-31-5

Rozlúčka s (ne)slobodou

Dada S. BREZOVSKÁ

MÁME RADI BESTSELLERY

Tridsaťšesťročná Eva zorganizuje rozlúčku so slobodou a pozve na ňu tri bývalé spolužiačky z gymnázia. Obavy, že si nebudú mať čo povedať, sa rýchlo rozplynú a po niekoľkých pohárikoch sa ich stretnutie zmení na úprimnú necenzurovanú sľoved. Lucia, Denisa a Magda sú už so svojimi pokleskami a traumami zmierené, opisujú aj nepríjemné skúsenosti s humorom, no ich šokujúce priznania i tak otrasú Eviným vnútorným svetom, spochybnia jej vzťah s Adamom a privedú ju k hĺbkovej inventúre života. Na Magdino naliehanie sa vracia do minulosti, aby odhalila príčiny svojej upätosti, nízkeho sebavedomia a zdanlivo bezdôvodných stavov úzkosti. Misia je úspešná, ale vyrovnáť sa s trpkou pravdou, pred ktorou celé roky zatvárala oči, nie je jednoduché. Na konci trnistej cesty však čaká dosiaľ nepoznaná sloboda...

Eva za sebou zabuchla vchodové dvere a nedočkavo vytiahla z tašky veľkú škatuľu. Vybalila vázu s antickým vzorom a postavila ju na polkruhový stolík v predsieni. Odtieň trafila presne, spodná časť vázy čerešňovej farby dokonale ladila s farbou stolíka a vrchná smotanová časť zasa s farbou ruží, ktoré sa chystala do nej vložiť. Hoci uprednostňovala živé kvety, táto kytica jej učarovala na prvý pohľad. Ruže vyzerali naozaj ako skutočné a do tmavého kúta, kde by aj nenáročné rastliny trpeli, vniesli potrebné oživenie. Ustúpila o dva kroky a spokojne si prezerala výsledok. S Adamom tu bývali už rok, väčšinu nábytku vybrala ona, ale až od Vianoc má skutočný záujem vytvoriť z priestranného štvorizbového bytu útulný domov. Na Vianoce ju totiž Adam požiadal o ruku.

Zoznámili sa pred dvomi rokmi v banke, kde pracovala. Ten osudový deň plynul ako mnohé predtým. Klienti prichádzali, odchádzali a odnášali si so sebou vždy niekoľko minút, ktoré im venovala. Od-krajovali z koláča jej pracovného času, až zostal posledný kúsok. Nič nenasvedčovalo tomu, že by sa malo prihodiť niečo výnimočné. Až kým sa vo dverách nezjavil ON. Prišiel štvrt hodiny pred zatvorením, chvíľu sa rozhliadal a potom s lístkom, na ktorom bolo rovnaké číslo ako na displeji nad Evinou hlavou, zamieril k nej. Sadol si a spýtal sa, čo potrebuje na to, aby dostal pôžičku na rozšírenie biznisu. Eva mu v tom krátkom čase nestihla vysvetliť všetky podrobnosti, preto mu navrhla, aby sa zastavil na druhý deň.

„Prepáčte, počas dňa som dosť rozlietaný, ale čo by ste povedali na pracovnú večeru? Netlačil by nás čas, všetko by ste mi mohli v pokoji vysvetliť,“ navrhol zdvorilo, ale vecne, bez náznaku bližšieho záujmu, nadštandardných očakávaní alebo prehnanej sebaistoty,

s akou sa u pánov „podnikateľov“ často stretávala. Nechcela prísť o klienta a okrem toho, večery v malej garsónke boli všetky rovnaké. Súhlasila. Dohodli sa na nasledujúci deň.

Eva nemohla dostať z hlavy myšlienky na nadchádzajúce stretnutie. Trošku prehnaný záujem o obyčajnú pracovnú večeru, nemyslíš? vyčítala si v duchu. Pravdou však bolo, že už celé mesiace si večer nikam nevyšla a predstava, že bude večerať so sympatickým mužom, bola lákavá. Rozhodla sa ísť vlastným autom, desila sa totiž trápneho okamihu, keď ju zavezie domov a pokúsi sa vymámiť pozvanie na „kávu“. Nevedela by, ako zareagovať, jej sebadôvera nebola ani zďaleka taká neotrasiteľná, ako predstierala, keď sedela za svojím pracovným stolom a s predpísanou zdvorilosťou vysvetľovala klientom výhody úveru, výšku úrokových sadzieb a ponúkala bonusy za vernosť. No možnosť, že by sa ju ani nepokúsil zvädzať, bola rovnako nepríjemná. Tu, v Bratislave, sa nikto nepozastavoval nad tridsaťštyriročnou single, no v obci na strednom Slovensku, kde vyrástla, ju už niekoľko rokov pokladali za starú dievku. Dobrosrdečné tetušky sa jej nikdy nezabudli spýtať, či je ešte stále slobodná, aby vzápätí ľútostivo prehodili: „Také šikovné dievča a nemá v živote šťastie...“ S pribúdajúcimi rokmi to začala vnímať rovnako.

V príjemnej reštaurácii ju pozorne vypočul, kládol otázky a zisťoval podrobnosti. Zdalo sa, že skutočne pôjde iba o pracovné stretnutie. Len ťažko potláčala sklamanie.

„Myslím, že som vám už povedala všetko. Ak budete mať ešte nejaké otázky, pokojne mi zavolajte,“ podala mu vizitku.

„Môžete mi pripraviť zmluvu. Keby ste potrebovali nejaké ďalšie údaje, ozvite sa.“ Podal jej aj on svoju. Zrazu im tá vizitková výmena prišla komická a obaja sa rozosmiali. „Formality máme za sebou, na rade je večera,“ povedal, keď sa pri stole zjavil čašník s objednaným, lákavo vyzerajúcim jedlom.

Z klienta sa vyklúľ zábavný spoločník. Eva sa vrátila domov až po desiatej a do bytu s ňou vklúzol neodbytný pocit, že sa zaľúbila! Snažila

sa ho odplatiť, ale bol rozhodnutý zostať, rovnako ako neviditeľný tieň, ktorý ju prenasledoval celé roky a nedovolil jej v rozhodujúcich chvíľach urobiť to, čo si priala. Rozdiel bol iba v tom, že tento nový nájomník ju neubíjal, ale povznášal.

Na druhý deň prišiel Adam podpísať zmluvu a opäť ju pozval na večeru. A potom na ďalšiu. Evine sny sa zmenili na skutočnosť. Asi po roku chodenia jej navrhol, aby sa spolu s ním nasťahovala do bytu, ktorý práve kúpil. Súhlasila. A čoskoro sa vezmú!

Vošla do kuchyne, postavila vodu na kávu, zo skrinky vybrala bielu porcelánovú šálku s tanierikom, lyžičkou opatrne nabrala kávu, vsypala do šálky a zaliala vodou presne jeden centimeter pod okraj. Z chlebníka vybrala pečivo, prekrojila ho a opatrne natrela maslom tak, aby nezasiahla okraje. Položila si obe polovice na tanierik, zmietla omrvinky do ruky a vysypala do koša. Opláchla nôž, utrela ho a utierku prevesila cez držiak na dvierkach kuchynskej linky. Odložila maslo aj zvyšné pečivo. Keď dokončila tento precízny rituál, pre ktorý si ju Adam často doberal, sadla si k stolu a pustila sa do jedla. Pomaly prežívala a pozorovala oblaky za oknom. „Hltavé jedenie je najkratšia cesta k žalúdočným vredom!“ vravieval jej otec. Eva už raz mala podozrenie, že s jej žalúdkom nie je niečo v poriadku, ale vyšetrenia nič závažné neukázali. Lekár jej vtedy odporučil, aby sa vyhýbala stresu a viac si užívala život. Odkiaľ sa v ňom vzala istota, že si ho neužíva? To nevedela. Ale mal pravdu, neužívala si, len prežívala. Až kým nestretla Adama. On dokázal svojou prítomnosťou a humorom odohnať clivotu, ktorá sa jej občas bez varovania zmocňovala.

Keď aj umytý tanierik skončil na svojom mieste, mohla sa konečne venovať činnosti, ktorú si nadnes naplánovala. Vytiahla škatuľku ukrývajúcu svadobné oznámenia a pozvánky k svadobnému stolu. Podržala v rukách bledomodrý obdĺžnik. Bol na ňom iba strieborný obrys dvoch spojených rúk a krátky text s menami a údajmi o mieste a čase. Znovu si ho prečítala, akoby

sa chcela uistiť, že jej meno odtiaľ nezmizlo. Meno, pre ktoré si v detstve užila veľa posmechu, o sedem týždňov vymení za nové. Doslova. Bude sa volať Eva Nová. Vybrala obálky a úhľadným rukopisom začala písať adresy zo zoznamu hostí. Najprv svoju rodinu, to mala rýchlo hotové. Rodičia a starí rodičia z matkinej strany. Štyria hostia, dve pozvánky. Hoci Adam trval na tom, aby pozvala aj vzdialenejších príbuzných alebo kamarátky, zoznam nerozšírila ani o jedinú osobu. Starých rodičov z otcovej strany nepoznala, vedela len, že žijú niekde na severe Slovenska. Otec ani matka nemali súrodencov a aj Eva bola jedináčik. S kolegynami v robote udržiavala korektné, no nie príliš dôverné vzťahy a iné kamarátky nemala. V posledných dvoch rokoch sa stretávala len s Adamovými početnými príbuznými a priateľmi, veselými nekonfliktnými ľuďmi, ktorých spoločnosť jej vyhovovala. Ak budú na svadbe jej štyria najbližší ľudia a dynastia Novákov, ako Adam svoju rodinu nazýval, budú tam všetci, čo tam majú byť. Vzala ďalšiu obálku a napísala na ňu adresu budúcich svokrovcov. V zámke zaštrkotal kľúč.

„Ahoj, si doma?“ nakukol Adam do kuchyne. „Dnes trochu meškám. Čo robíš?“

„Pridávam robotu poštovým doručovateľom,“ ukázala na kôpku svadobných oznámení. Spomenula si, ako jej mama neznášala predvianočné a predveľkonočné pohľadnicové návaly.

Podišiel k nej, zobral si jedno oznámenie a so záujmom si ho prezeral. „Dvadsiaty druhý september dvetisícdvanásť. Keby to nebol zároveň deň mojich štyridsiatych narodenín, nikdy by som si ho nezapamätal, a každý rok by som prešvihol výročie,“ utrúsil a vtlačil jej bozk na líce.

„Idem pod sprchu.“

Toto bol zasa jeho rituál. Jedna sprcha ráno, druhá po príchode z práce, po návrate z tenisu ďalšia a niekedy ešte aj večer a uprostred noci...

„No choď, ty medvedík čistotný,“ postrčila ho k dverám.

O chvíľu vyšiel v sprievode korenistej vône a oprel sa o rám kuchynských dverí.

„Dvadsiateho piateho augusta mám rozlúčku so slobodou, potom odchádzame s Martinom do Brna a vrátíme sa asi až koncom nasledujúceho týždňa...“

Vedela, že v Brne otvárajú novú pobočku firmy, takže táto informácia ju neprekvapila, ale tá rozlúčka? Doteraz ani nenaznačil, že niečo také chystá!

„Rozlúčka so slobodou?“ skočila mu do reči.

„V našej rodine je to tradícia. Moji bratia, švagor, kamaráti a tak.“

„A striptérka.“ dodala s nevôľou, dúfajúc, že aspoň zo slušnosti to poprie.

„No, ak chalani nejakú privedú, tak bude aj striptérka.“ Adam sa záhadne usmial, vrhol na ňu dlhý pohľad a zavlnil bokmi.

Odvrátila zrak.

„Ty nič také nechystáš? Je to tvoja posledná šanca užiť si, lebo najbližších päťdesiat rokov budeš sedieť doma pri svojom seladónovi a štrikovať mu ponožky na nedokrvené nohy,“ zavtipkoval si na vlastný účet. „Budeš mať voľný byt, pozvi si kamošky a roztočte to.“

„Aj striptéra?“ Zvedavo čakala na odpoveď.

„Trebárs aj striptéra.“

„Tebe by neprekážalo, keby po našom byte pobehoval cudzí nahý chlap?“

„Ja ti dôverujem,“ povedal vážne a nežne na ňu pozrel. „Okrem toho som najkrajší chlapec v Bratislave, aspoň to vždy hovorili tetušky, keď ma mama vozievala v kočiку po nábřeží, preto sa konkurencie báť nemusím.“

„Ale čo ak toho striptéra vozievala mama v kočiку po nábřeží v čase, keď ty si už maturoval?“ podpichla ho Eva.

„Risknem to. Mám prednosti, ktorými ten holobriadok pravdepodobne disponovať nebude, takže ma zo sedla určite nevyhodí,“ povedal Adam seabedome.

„A to sú aké, ak smiem vedieť?“

„Môj žalúdok, napríklad, bez problémov strávi pripálenú ryžu,“ vrátil jej s úsmevom smeč.

Tá ryža v nedeľu bola fakt hrozná, to musela uznať. Varenie nebolo jej koníčkom. Našťastie Adam netrval na tom, aby stála každý deň pri sporáku, to bola ďalšia z jeho predností. Úplný opak Evinho otca, ten si potrpel na domácu stravu a kompletný servis.

„Keď už pre nič iné, tak pre tie spoľahlivé žalúdočné kyseliny si ťa určite ponechám.“ Milovala jeho zmysel pre humor. Z ničoho nerobil vedu. To skôr ona všetko donekonečna analyzovala a všade hľadala skryté nástrahy.

„Tak ja padám,“ poslal jej vzdušný bozk, vybral zo skrine v predsieni vak a zdúchol.

Eva napísala ďalšie dve adresy, ale jej myseľ už zamestnávala predstava rozlúčky so slobodou. Zažila len jednu jedinú, aj to už veľmi dávno. Kedy to bolo? Pred sedemnástimi rokmi, keď sa mala vydávať Denisa, jej kamarátka z gymnázia. Vtedy sa spolu s ďalšími dvomi kamoškami naozaj odviazali, hoci boli len na chalupe po Luciiných starých rodičoch. Lucia, Denisa, Magda a Eva. Štyri baby, úplne rozdielne povahy, vzhľad i temperament, a predsa spolu prešli celým stredoškolským vzdelávaním bez väčších konfliktov. No od Denisinej svadby sa vlastne už ani nevideli. Ako sa môžu ľudia, ktorí si boli takí blízki, stratiť vo víre života? Sedemnášť rokov! Aké sú? Ako žijú? Mali by si vôbec ešte čo povedať? Bolo by fajn znova ich stretnúť, okrem nich nemala iné skutočné priateľky. Ani na výške, ani v práci. Poznala veľa ľudí, ale nikomu sa nikdy nezdôverovala. Vlastne aj tieto tri o nej vedeli málo, ani ich si nepúšťala k telu, zato ony si z nejakého dôvodu pustili k telu ju. Nechápala prečo, ale bola im vďačná, cítila sa pri nich v bezpečí. Poskytovali jej kontakt so svetom, bez nich by bola žila iba vo svete literárnych postáv, v imaginárnom svete, ktorý si vytvárala za dverami detskej izby. Odložila svadobné oznámenia a prešla do obývačky. Vytiahla z komody starý album s fotografiami

zo školy a pomaly ho otvorila. Hneď z prvej strany na ňu zamávali štyri tínedžerky a ona sa rada dala vtiahnuť do minulosti.

Dlhovlasá blondína, obdarená modrými očami a neprehliadnuteľným hrudným košom. Krv a mlieko, povedala by starká. Vždy usmiata, veselá, bezstarostná. Lucia. Chalani išli na nej oči nechať, ona sa v ich obdive vyžívala, ale držala si odstup, čo ešte zvyšovalo ich záujem. V prvom ročníku dostala kazetu s talianskymi pesničkami a tak ju uchvátili, že sa osudovo zamilovala do Talianska. Rodičia jej zaplatili kurz taliančiny pod podmienkou, že nebude flákať školu a angličtinu. Po prvej lekcii kamarátkam nariadila, aby ju oslovovali Lučia, a toto oslovenie jej už zostalo navždy. Talianska mentalita, životný štýl a spôsob komunikácie Lučií neuveriteľne sadli. Živelnosť, gestikulácia, prežívanie emócií – aj rodených Talianov by strčila do vrecka. V top rebríčku jej obľúbených slov kraľovali synonymá slov „krásny“, „skvelý“, „úžasný“. Všetko bolo bellíísimo, fantááastiko, stupééndo, meraviljóóozo, maňííífiko, mirakolóóozo, formidáááabile... Eve tieto výrazy utkveli v pamäti, rovnako ako skááárpe – topánky, vestííito – šaty a borsééetta – kabelka, lebo ich počúvala takmer každý deň na pravidelnej trase okolo výkladov obchodov s obuvou a odevmi. To bol Lučiin ružový svet. Áno, ružový, lebo prvé dva roky nosila výlučne túto farbu. Potom z neznámych dôvodov presedlala na modrú.

Denisa bola Luciin pravý opak. Tmavé vlasy, štíhla postava, takmer žiadne prsia. Aj ona mala mániu – šport. V lete plávala, behala, hrala tenis, v zime lyžovala, korčuľovala, nevynechala ani jeden zápas obľúbeného futbalového klubu. Eva s ňou chodievala cvičiť aerobik. Na základnej škole sa venovala gymnastike a mala celkom slušnú kondíciu, ale na Denisu jednoducho nestačila. Aj Denisu mali chalani radi, ale z iného dôvodu. Celé hodiny s nimi preberala športové udalosti.

Magda bola z úplne iného cesta. Vyrastala iba s mamou, otec od nich odišiel a dcéru nenavštevoval. Nemala klasické detstvo, bezstarostné a veselé, veľa času trávila v nemocnici, kde jej mama pracovala,

stretávala sa s bolesťou a problémami, videla choré deti a ich zúfalých rodičov. V Magde to zanechalo stopy, bola mentálne o niekoľko rokov pred ostatnými, hoci v občianskom mala rovnaký rok narodenia. Na svoj vek uvažovala až príliš racionálne a triezvo. Už od prvého ročníka mala v hlave jasno, čomu sa chce v živote venovať. Kým iní išli na gymnázium preto, lebo ešte nevedeli, čo by chceli v budúcnosti robiť, ona sa naň prihlásila, aby sa čo najlepšie pripravila na štúdium medicíny. Aj Magda bola v kolektíve obľúbená, hoci chalanom často vytykala mužský šovinizmus a oni ju zasa označovali za feministku. Boli to len také prekáračky, v skutočnosti si to nikto nechcel s Magdou rozhádať. Bola najlepšia v chémii, vedela ju vysvetliť lepšie než ich arogantný chemikár, slohy písala na počkanie, opravovala spolužiakom práce, vedela vyžehliť u profákov prúsery. Ak niektorý z triednych ulievakov navrhol, aby ušli z hodiny, ostatní vždy čakali na Magdino vyjadrenie. Ak prikývla, išlo sa, ak nie, nikto sa nezdvihol z miesta. Rešpektovali ju nielen spolužiaci, ale aj učitelia.

Sivá myška Eva, tichá, utiahnutá, v košeliach a pulóvroch o niekoľko čísiel väčších, než potrebovala, s plachým strojeným úsmevom, pôsobila vedľa vyfintenej Lučie, vyškerenej Denisy a vzpriamenej, sebavedomej Magdy akosi nepatrične. Snažila sa nebudieť pozornosť, málokedy vyjadrovala svoj názor, nebola organizátorkou zábavy, vždy sa len zviezla, keď baby niečo vymysleli. Ale kedy sa takto zmenila? Veď ako dieťa bola úplne iná! Extrovertná, obklopená deckami, skúšala všetko nové, chodila do mnohých krúžkov, recitovala na oslavách, zúčastňovala sa súťaží. Deti také bývajú, dospievanie však prináša nový pohľad na svet. Iný. Reálnejší. Aj napriek tomu to bolo skvelé obdobie, je naozaj škoda, že sa takto rozišli. Ani stretávku po škole nikdy nemali. Musí sa s babami skontaktovať. Musí! Zavolala na informačnú linku. Zadala mená kamošiek, aj mená ich rodičov, ale bez úspechu. Čo sú všetci agenti v utajení? hnevala sa. Telefón v jej ruke zazvonil. Volala mama.

„To je super, mami, že voláš, práve si pozerám fotky z gymnázia a napadlo mi, že by som si mohla s babami ešte pred svadbou vyraziť

na nejakú babskú jazdu. Nevedela by si mi zohnať číslo na Magdinu, Denisinu alebo Luciinu mamu?“ vysypala zo seba.

„Ale, ale, aké nadšenie! Som rada, že som ťa zastihla v takej dobrej nálade,“ potešila sa mama.

„Spomienky na staré dobré časy vedia človeka nabudiť.“

„Pozriem do zoznamu, možno majú pevnú linku. Alebo zavolám na informácie. Ale to by si mohla aj ty, nie?“

„Už som skúšala. V žiadnom zozname nie sú.“

„Tak to už nemám veľa možností.“

„Ty si predsa vždy mala dokonalé vyšetrovacie metódy,“ podotkla Eva.

„Život s lampasákom ťa všeličomu naučí,“ odvetila mama so smiechom. „Okrem toho, poštová doručovateľka sa často dozvie aj to, čo ani vedieť nechce. Zavolám do nemocnice, možno tam Magdina mama ešte robí. Volala sa Novosadová, však? Idem to hneď skúsiť, vidím, že ti na tom veľmi záleží, porozprávať sa môžeme aj neskôr.“

Mama nesklamala. O pár minút už Eva vyťukávala číslo.

„Kramerová, prosím,“ ozvalo sa v telefóne. Eva na chvíľu zapochybovala, či sa dovolala správnej osobe.

„Magdi, si to ty? Tu je Eva...“

„Ktorá Eva?“ spýtal sa začudovaný hlas. „Oškvareková?“

„Áno, zatiaľ ešte Oškvareková.“ Eva svoje priezvisko aj po tridsiatich šiestich rokoch vyslovovala s nepríjemným pocitom.

„Neverím vlastným ušiam! Roky som o tebe nepočula! Ako si ma vypátrala? Ááále to je jedno, hovor, ako sa máš?“

„Idem sa vydávať a napadlo mi, že by sme sa mohli stretnúť, všetky štyri, tak ako kedysi.“

„Chceš zorganizovať rozlúčku so slobodou? To by bolo super! S Denisou a Lučiou si už hovorila?“

Eva sa usmiala, keď počula z Magdinych úst meno Lučia. Ani ona nezabudla. „Nie, nemám ich čísla. Ani u jedného operátora som neuspela, k tebe som sa dopátrala ako k jedinej.“

„Takže musíme ísť na to inak. Vieš, čo teraz urobím? Nasadnem do auta a pôjdem k Denisiným a Lučiiným rodičom zistiť, čo sa dá! Tak si ma navnadila, že ani nezaspím, kým nezistím, kedy a kde vás uvidím! Vieš, ako často som na vás myslela?“

„Ale na svadbu si nás nepozvala, pani KRAMEROVÁ!“ vytkla jej Eva.

„Máš pravdu, prepáč, ale teraz si to vynahradíme! Tak ja letím, čau!“

Eva znovu zobrala do rúk album a pomaly v ňom listovala.

Stužková. Mladé dámy v krásnych šatách, vyumelkované účesy, vysoké podpätky, večerný mejkap. Lucia v belasej nápadnej róbe žiari, Magda v úzkych tmavomodrých šatách sa tvári dôstojne, Denisa stojí vzpriamene, aby obrysy korzetu neprezradili, že má pod ním podprsenku vylepšenú vypchávkami, a Eva v jednoduchých dlhých fialových šatách s rukávami a stojačikom postáva tak, aby z nej na fotografiách trčala čo najmenšia časť. A okolo nich zábava v plnom prúde. Ich štúdium sa chýlilo ku koncu. Všetky štyri zložili skúšky dospelosti s vyznamenaním, všetky štyri sa rozhodli pokračovať v štúdiu na vysokej škole a všetky štyri – dnes by tomu nikto neuveril – boli v čase maturity ešte panny! Kým boli spolu, boli silné ako Svätoplukove prúty, odolávali mužským úkladom, ale potom Lučiu na chvíľu spustili z očí...

Eva obrátila stránku a vrátila sa v spomienkach k ich poslednému letu. Vedeli, že od septembra sa rozídu na vysoké školy. Denisa s Luciou síce zamýšľali zostať v rodnom kraji, ale každá si vybrala iný odbor. Lucia sa chcela uplatniť v cestovnom ruchu a Denisa si zvolila dráhu učiteľky telesnej výchovy. Eva sa chystala študovať ekonómiu buď doma, alebo v Bratislave, a Magda si podala prihlášku na medicínu do vysnívanej Prahy. Chceli si poriadne užiť posledné prázdniny, tak sa dohodli, že v júli pôjdu spolu na potulky po Slovensku a v auguste na trojtýždňovú brigádu.

Magda, vodca výpravy, už mala premyslenú trasu so zastávkami vo vychýrených kempoch pri veľkých vodných nádržiach a Eva na-

chystaný celý balík filmov do svojho fotoaparátu, aby mohla všetko zdokumentovať, keď priletela Lucia a nevedela, či sa má radovať, alebo si zúfať. Rodičia jej za skvelú maturitu prichystali prekvapenie – trojtýždňový poznávací zájazd do Talianska! A ako inak – v júli! Termín zájazdu sa nedal preložiť a čunder tiež nie, lebo v auguste už mali iné plány. Musela sa rozhodnúť. Vybrala si Taliansko a baby ju v tom podporili.

Odcestovala hneď prvého júla. Piateho, keď si už Eva dávala do batoha posledné veci, zazvonil telefón.

„Ahoj, to som ja, kde ste všetky? Už som si myslela, že ste odišli, musím ti niečo povedať, kým nás to nezruší,“ rapotala Lucia do praskajúceho telefónu. „Myslím, že som stretla toho pravého! Volá sa Džovani a som doňho totálne buchnutá! Je úžasnýyy! Pochádza z...“ píp, píp, píp – ozvalo sa zo slúchadla. Eva rýchlo položila a chvíľu čakala, či sa ešte ozve. Nič. Zavolala Magde, ale nikto nedvíhal. Ani u Denisy. Takže preto zavolala jej. Len tak-tak, že ju zastihla, o pol hodiny odchádza autobus. Ale čo to tárala? Aký Džovani? Eve to vrtalo v hlave a na železničnej stanici novinku zahorúca vyklopila babám.

„Kde, došľaka, mohla stretnúť toho Džovaniho a buchnúť sa doňho, keď sú každý deň na inom mieste? Keby bola na pobytovom zájazde nepoviem, ale na poznávacom?“ krútila hlavou Magda.

„Možno sa niekde zdržali dlhšie, napríklad v Ríme, tam je čo obzerať,“ nadhodila Eva.

„No dobre, ale ako ho tak rýchlo zbalila? Čo sa tam v kaviarni usmiala na nejakého čašníka a ten hneď nakopol fiata a nasledoval hlas srdca a smrad výfukových plynov zájazdového autobusu?“

„Možno s nimi cestuje nejaký domáci sprievodca. Kto by lepšie poznal Taliansko než Italiááno véééro?“ použila Denisa refrén z Cutugnovej pesničky, ktorou im Lucia kedysi celé dni krmila uši.

„To má logiku,“ pripustila Magda, „ale za päť dní? Tu za ňou chalani lietali ako osy za cukrovou vatou, a nič, a tam sa buchne do prvého chlapa, ktorého stretne?“

„Už len to, že je Talian, zrejme stačilo, veď poznáš jej posadnutosť – tí Taliani sú takííí očarujúúúci, takííí vááášniviíí, takííí romantickííí,“ Denisa rozhadzovala rukami a so zavretými očami napodobňovala Luciu.

„No, už len dúfajme, že ju ten ošial prejde a vráti sa domov bez zlomeného srdca,“ uzavrela Magda práve vo chvíli, keď staničný rozhlas oznámil príchod vlaku.

Túlali sa teda bez Lucie. V posledný júlový deň sa vrátili a okamžite k nej vyštartovali, no Luciina matka na ne hneď pri dverách nepríjemne vyštekla: „Nebude nikam chodiť, kým neprestane s tými rozprávkami, že každé ráno grcia z jedla, a nevyklopí, ktorý parchant ju v tom Taliansku nabúchal!“ Dvere sa zabuchli a baby zostali pred nimi stáť ako obarené. Nestihli sa ani spýtať, či sa ten zákaz vzťahuje aj na plánovanú brigádu.

„Džovani!“ vyslovila nakoniec Magda nahlas to, čo preletelo hlavou aj Denise a Eve.

Čakali, či sa im Lucia ozve. Volať nebolo kam, jej rodičia nemali telefón. Deň pred odchodom do Čiech sa k nej Magda znovu vybrala, ale Luciina mama opäť vystrelila ako raketa.

„Povedala som, že nikam nepôjde, kým sa neprizná!“

„Mne by to možno povedala, sme najlepšie kamarátky,“ skúsila ju obmäkčiť Magda.

Bacharka na chvíľu zaváhala a potom ju vpustila.

Keď Lucia zbadala Magdu, pustila sa do plaču.

„Je to pravda? Si tehotná?“ spýtala sa Magda.

„Asi, už vyše dvoch týždňov mi to mešká a je mi stále zle.“

„S tým Džovanim?“

Prikývla.

„Vie o tom?“

„Nie, nemám mu kam zavolať,“ zašepkala Lucia pomedzi vzlyky.

„A keby som aj mala, čo by som mu povedala? Že si ma má vziať, lebo asi čakám jeho decko? Veď sme sa poznali len niekoľko dní. Mama chce, aby som išla na potrat!“ Plač zosilnel.

„To určite nemyslela vážne! Veď je veriaca a chodí do kostola!“

Lucia mykla plecom. „Strašne zúri, že som ich sklamala a urobila im hanbu.“

„Neboj sa, to sa vyrieši,“ chlácholila ju Magda.

„A ako? Ak si to nechám, budem na nich odkázaná, a ak si to dám preč...“ zaplavil ju ďalší prívál slz. „Ja to nechcem urobiť, prečo by to malé malo platiť za to, že som taká sprostá!“

„Tak si ho nechaj, neboj sa, zvládneš to. Aj moja mama to zvládla. Vaši sa časom upokoja, si ich jediná dcéra a čakáš ich vnúča. Zmieria sa s tým a všetko bude okej, uvidíš.“

„Myslíš?“

„Určite! Povedz im, čo sa stalo, že dieťa bude, ale svadba nie, preč-kaj búrku s hlavou hore a už neplač. Veď ide o život, nie?“ Magda jej s úsmevom pohladkala brucho. „Keď vyštudujem, budem sa ti oň starať, aby bolo zdravé ako repa!“

Lucia sa chabo usmiala.

„Aj na brigádu pôjdeme zrejme bez teba, no čo už. Dávaj si na seba pozor, keď sa vrátíme, stretneme sa a porozprávame si zážitky. Dovtedy sa to u vás utrasie.“

Po návrate smerovala ich prvá cesta k Lucii, ale nikoho nenašli doma. Báli sa najhoršieho – že matka ich kamošku zlomila a vybavila jej potrat v nejakej vzdialenej nemocnici.

O tri dni, keď sa Eva vrátila z bicyklovej túry, na ktorú si s Denisou vyrazili, vybehla mama za ňou von s odkazom.

„Švihni si, nech stihneš autobus. Volala Magda, máte v meste bojovú poradu. O šiestej, vraj ty už vieš kde. Je to niečo dôležité!“

Eva sa rýchlo opláchla, prezliekla a letela na zastávku. Keď dorazila do kaviarne, Denisa tam už bola.

„Ty si rýchla!“

„Hodil ma sem otec autom, vraj je to naliehavé, nevieš, o čo ide?“

„Netuším.“

Chvíľu zvažovali rozličné možnosti, ale k ničomu sa nedopracovali. Magda pribehla celá zadýchaná s desaťminútovým meškaním.

„Sorry, zdržala som sa v knižnici,“ ospravedlňovala sa.

„Najskôr nás uháňaš, akoby išlo o život, a potom sa flákaš po knižniciach?“ hundrala Denisa.

„Je to naozaj dôležité! Volala mi Lučia, zajtra o tretej sa tu máme stretnúť, chce nám predstaviť Džovaniho!“

Baby od prekvapenia vytreštili oči.

„Takže sa naši a dali dokopy?“ Denisina tvár sa rozjasnila nádejou.

„Nič bližšie neviem, nechcela nič prezradiť, ale podľa šťastného a nadšeného hlasu, akým mi to oznámila, asi áno.“

Denisino nadšenie pohaslo: „Ty kokso, tak sa nám nakoniec vydá do Talianska. Pochybujem, že by ten Džovani chcel žiť tu.“

Eva si usrkla z kávy a položila šálku na tanierik. „Ako sa s ním budeme zhovárať?“ nadhodila. „Ja viem po taliansky povedať len zopár slov, čo som pochytila od Lučie.“

„Presne to napadlo aj mne, preto som bola v knižnici.“ Magda vytiahla z igelitky stoh učebníc taliančiny a taliansko-slovenských slovníkov. „Urobíme si rýchlokurz, naučíme sa aspoň zopár viet, ostatné nám Lučia preloží. Aj tak mám pocit, že to bude poriadny trapas!“

Tri hodiny vypisovali z kníh frázy, skladali slová do viet, nacvičovali si výslovnosť. Na druhý deň, nervózne viac ako pred maturitou, čakali na príchod Lučie a jej miláčika. Zbadali ich cez okno.

„Fúúha, to je teda fešák!“ zvolala Denisa očarene.

„Našťastie je mladý, už som sa obávala, či neprivlečie nejakého starého chrena!“ vydýchla si Magda.

Muž galantne pridržal Lučii dvere a ona sa vniesla ako bohyňa do malého lokálu, v ktorom štyri roky riešili všetky spoločné i osobné záležitosti.

„Tak toto je Džovani,“ predstavila ho s pýchou v hlase.

„Io sono Mágda e kuésto sono Denísa e Éva. Sono liéta di konóšerla. Benvenuto a Slovakia. Le piáče kuesto paéze?“ odrapkala Magda naučené frázy.

Džovani pozrel na Lučiu. „Ňeznaš, co to ľabda? Ja jej ňerozumim aŇi slova. Hutori, jak tote taljaŇe, co Ňme ich u ľece Ňadzi Ňtritali!“

Dievĉatá s otvorenými ústami zízali na Džovaniho.

„Magda Ňa pekne privítala na Slovensku a pýta sa, ako sa ti páĉi naŇa krajina,“ vysvetľovala mu Lucia, zadúŇajúc sa od smiechu.

„No, Ňak Ňumne to tu mace, ale ani u nas to Ňe plane,“ užíval si rozpaky Luciiných priateliek.

„Ty si...“ vyjachtala Magda.

„... z východného Slovenska,“ doplnil bezchybnou slovenĉinou bez dialektu. „Lucia vám to nepovedala?“

Eva pokrútila hlavou: „Nie.“

„Akože nie? Tebe som to hovorila, keď som ti volala z Talianska, ĉo si zabudla?“ osopila sa na Ňu Lucia.

„Možno si to povedala až potom, keď sa nám preruŇilo spojenie,“ spomenula si Eva.

„Vy ste si celý ĉas mysleli, že Džovani je Talian?“ Lucia sa, na rozdiel od jej kamoŇiek, na nedorozumení výborne zabávala. Babám sa pomaly vytrácal z tvári Ňokovaný výraz.

„Hej, už sme Ňa videli ako nevestu na nejakej dvetisíc rokov starej ruine. Mali sme vážne obavy, že sa nám vydáŇ do Itááálie,“ poznamenala Denisa zahanbene. Mrzelo ju, že sa samy takto nachytali.

„Nie, po svadbe zostaneme bývať u nás, tak sme sa dohodli, vŇak miláĉik? A ako nevestu ma uvidíte zaĉiatkom októbra, lebo vás srdeĉne pozývam na naŇu svadbu. Poĉkajte tu na mňa, odprevadím Džovaniho na vlak a potom sa porozprávame.“

„Tak to bol trapas!“ chytila si Magda tvár do dlaní, keď sa hoľúbkovia pobrali na stanicu. „My sme si mysleli, že klofla nejakého Taliana, ktorého rod siaha až k niektorému z rímskych cisárov, a ona tam zbalila východniara!“

„Ja som to fakt nevedela, naozaj nás to preruŇilo,“ obhajovala sa Eva.

„Veľ ti nikto niĉ nevyĉíta,“ povedala Magda. „Nemala som byť taká akĉná! Rýchlokurz talianĉiny! Ja som taká krava!“